Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Appelafdelingen)

18. september 2018 *

»Appel – personalesag – kontraktansatte – pensioner – overførsel til Unionens pensionsordning af pensionsrettigheder erhvervet tidligere i henhold til nationale ordninger – tab som følge af ansættelsesmyndighedens angiveligt utilstrækkelige oplysninger til appellanterne i forbindelse med fremsendelsen af forslag om godskrivning af deres respektive pensionsgivende tjenesteår – frifindelse i erstatningssøgsmålet i første instans – vedtægtens artikel 77, stk. 4 – økonomisk tab«

I sag T-702/16 P,

angående en appel iværksat til prøvelse af dom afsagt af Retten for EU-personalesager (Tredje Afdeling) den 20. juli 2016, Barroso Truta m.fl. mod Den Europæiske Unions Domstol (F-126/15, EU:F:2016:159), med påstand om ophævelse af denne dom,

José Barroso Truta, kontraktansat ved Den Europæiske Unions Domstol, Bofferdange (Luxembourg),

Marc Forli, kontraktansat ved Den Europæiske Unions Domstol, Lexy (Frankrig),

Calogero Galante, kontraktansat ved Den Europæiske Unions Domstol, Aix-sur-Cloie (Belgien),

Bernard Gradel, kontraktansat ved Den Europæiske Unions Domstol, Konacker (Frankrig),

ved advokaterne S. Orlandi og T. Martin,

appellanter,

mod

Den Europæiske Unions Domstol ved J. Inghelram og Á. Almendros Manzano, som befuldmægtigede

sagsøgt i første instans,

har

RETTEN (Appelafdelingen),

sammensat af afdelingsformanden, M. Van der Woude, og dommerne H. Kanninen og D. Gratsias (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig G. Predonzani,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 9. februar 2018,

* Processprog: fransk.

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift har appellanterne, José Barroso Truta, Marc Forli, Calogero Galante og Bernard Gradel, som er kontraktansatte i ansættelsesgruppe I og ansat på ubestemt tid i Generaldirektoratet (GD) for Administration ved Den Europæiske Unions Domstol, tidligere GD »Infrastruktur«, nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af Retten for EU-Personalesager (Tredje Afdeling) den 20. juli 2016, Barroso Truta m.fl. mod Den Europæiske Unions Domstol (F-126/15, herefter »den appellerede dom«, EU:F:2016:159). Ved denne dom afviste Personaleretten appellanternes søgsmål med påstand om, at Den Europæiske Unions Domstol tilpligtedes at erstatte appellanterne det tab af deres pensionsrettigheder, som de havde erhvervet i henhold til nationale pensionsordninger før deres tiltrædelse af tjenesten ved den nævnte institution, og som var blevet overført til Den Europæiske Unions pensionsordning.

Relevante retsforskrifter og sagens faktiske omstændigheder

Relevante retsforskrifter

2 Kapitel 3 i afsnit V i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«) i den affattelse, der har været gældende siden den 1. januar 2014, har overskriften »Pensioner og invaliditetsydelse«. Artikel 77 bestemmer:

»En tjenestemand, der har gjort tjeneste i mindst ti år, er berettiget til pension. […]

Den maksimale pension udgør 70% af den sidste grundløn i den sidste lønklasse, i hvilken tjenestemanden har været indplaceret i mindst et år. For hvert tjenesteår, udregnet på grundlag af artikel 3 i bilag VIII, udbetales 1,80% af tjenestemandens seneste grundløn.

[…]

Alderspensionen kan ikke være lavere end 4% af eksistensminimum pr. tjenesteår.

Retten til pension erhverves ved det fyldte 66. år.

[…]«

3 Ifølge artikel 6 i bilag VIII til vedtægten svarer »[d]et eksistensminimum, der tages i betragtning ved beregningen af ydelserne, […] til en tjenestemands grundløn i lønklasse AST 1, løntrin 1«.

4 I den tidligere affattelse, der var gældende fra den 1. maj 2004 til den 31. december 2013, bestemte vedtægtens artikel 77, at der »[f]or hvert tjenesteår […] udbetales 1,90% af tjenestemandens seneste grundløn [i den sidste lønklasse, i hvilken tjenestemanden har været indplaceret i mindst et år]«, og at retten til pension i princippet erhvervedes ved det fyldte 63. år.

5 Artikel 2 i bilag VIII til vedtægten bestemmer:

»Alderspensionen beregnes efter tjenestemandens samlede antal pensionsgivende tjenesteår. Hvert tjenesteår, der tages i betragtning i henhold til de i artikel 3 fastsatte betingelser, skal godskrives som et pensionsgivende tjenesteår, og hver fulde måned som en tolvtedel af et pensionsgivende tjenesteår.

Ved opgørelse af pensionsretten kan der højst tages hensyn til det antal pensionsgivende år, der er nødvendigt for at opnå den maksimale pension i henhold til vedtægtens artikel 77, stk. 2.«

6 Artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten bestemmer følgende:

»Tjenestemanden, der indtræder i Unionens tjeneste efter

– at have fratrådt en stilling i en administration eller en national eller international organisation, eller efter

– at have udøvet lønnet virksomhed eller selvstændig erhvervsvirksomhed

kan mellem tidspunktet for sin fastansættelse og det tidspunkt, hvor han opnår ret til alderspension som defineret i vedtægtens artikel 77, foranledige, at der til Unionen indbetales en indtil den faktiske overførsel ajourført kapital, der repræsenterer de pensionsrettigheder, som han har erhvervet på grundlag af de ovenfor nævnte aktiviteter.

I sådanne tilfælde fastsætter ansættelsesmyndigheden i den institution, hvor tjenestemanden er ansat efter almindelige gennemførelsesbestemmelser og under hensyntagen til grundløn, alder og valutakurs på datoen for anmodningen om overførsel, antallet af de pensionsgivende tjenesteår, den efter Unionens pensionsordning godskriver ham for den tidligere tjenestes varighed, på grundlag af den overførte kapital, fraregnet det beløb, der udgøres af revurderingen af kapitalen mellem datoen for anmodningen om overførsel og datoen for den faktiske overførsel.

[…]«

7 Artikel 109 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union (herefter »ansættelsesvilkårene«) bestemmer:

»1. Ved udtræden af tjenesten er en kontraktansat berettiget til alderspension, overførsel af den aktuarmæssige modværdi eller udbetaling af udtrædelsespenge på de betingelser, der er fastsat i afsnit V, kapitel 3, i vedtægten og i bilag VIII til vedtægten […]

2. Artikel 11, stk. 2 og 3, i vedtægtens bilag VIII finder tilsvarende anvendelse på kontraktansatte.

[…]«

8 Følgende fremgår af ansættelsesvilkårenes artikel 110:

»Den periode, den pågældende har gjort tjeneste som kontraktansat i Unionen, tages i betragtning ved beregningen af de pensionsgivende tjenesteår i henhold til bilag VIII til vedtægten.«

9 Endelig følger det af artikel 7, stk. 6, i afgørelse truffet af Administrationsudvalget ved Den Europæiske Unions Domstol den 17. oktober 2011 vedrørende de almindelige gennemførelsesbestemmelser til artikel 11 og 12, i bilag VIII til vedtægten, at »det antal pensionsgivende tjenesteår, der skal tages i betragtning [med henblik på godskrivning efter overførsel], […] under ingen omstændigheder [kan] overstige det antal år, hvor den ansatte har været tilknyttet de pågældende ordninger«, og at »[e]t eventuelt overskydende beløb som følge af, at loftet for pensionsgivende tjenesteår er nået, tilbagebetales til den pågældende ansatte«.

Sagens faktiske omstændigheder

10 Personaleretten redegjorde for tvistens baggrund i præmis 8-48 i den appellerede dom. Disse præmisser gengives i det væsentlige nedenfor.

Anmodningerne om overførsel af pensionsrettigheder

11 Appellanterne indgav mellem 2006 og 2010 i medfør af vedtægtens artikel 11, stk. 2, anmodning om overførsel af de pensionsrettigheder, som de tidligere havde erhvervet i forskellige luxembourgske, franske og belgiske organer.

12 Ansættelsesmyndigheden ved Den Europæiske Unions Domstol fremsendte forslag om godskrivning af pensionsgivende tjenesteår til appellanterne, idet den bad dem om omhyggeligt at kontrollere de oplysninger, der var blevet taget i betragtning, og opfordrede dem til »med henblik på at få forklaringer om beregningen og drøfte hensigtsmæssigheden af for [deres] vedkommende at foretage overførslen […] at kontakte [de udpegede ansvarlige personer i direktoratet for personale og personaleadministration under Den Europæiske Unions Domstols GD for »Personale og finansielle anliggender]«.

13 I denne forbindelse henledte ansættelsesmyndigheden appellanternes opmærksomhed på, at »de vedtægtsmæssige retsvirkninger af den godskrivning af pensionsgivende tjenesteår, der tildeles i medfør af [de pågældende forslag, var] omfattet af den pensionsordning for EU-administrationens personale, der finder anvendelse på tidspunktet for fastsættelsen af pensionsrettighederne, under forudsætning af at det antal tjenesteår, der godskrives i medfør af ordningen for overførsel, ikke ændres«, at »[d]et officielle forslag om godskrivning først vil få virkning efter modtagelsen af hele det beløb, der skal overføres«, og at »[d]en således opnåede godskrivning ikke [blev] taget i betragtning ved beregningen af den minimumsperiode på ti år, hvori der skal gøres tjeneste, for at være berettiget til EU-tjenestemandspension i henhold til vedtægtens artikel 77 […]« (den appellerede dom, præmis 11, 12, 16, 21 og 27).

14 Appellanterne tog de nødvendige skridt til gennemførelse af overførslen, for nogles vedkommende, af samtlige og, for andres vedkommende, en del af de pensionsrettigheder, de havde erhvervet i henhold til de forskellige nationale pensionsordninger, som de var omfattet af før deres indtræden i Den Europæiske Unions Domstols tjeneste (den appellerede dom, præmis 13, 18, 23, 29 og 30). Som anført i den appellerede dom vedtog de kompetente tjenestegrene ved Den Europæiske Unions Domstol afgørelser om afslutning af proceduren for overførsel af appellanternes nationale pensionsrettigheder (herefter samlet »afgørelserne om godskrivning af pensionsgivende tjenesteår«).

15 Nærmere bestemt meddelte chefen for kontoret for »Vedtægtsmæssige rettigheder« ved skrivelse af 16. februar 2012 José Barrose Truta, at ansættelsesmyndigheden efter overførslen af den kapital, der svarede til José Barrose Trutas tidligere erhvervede pensionsrettigheder, nemlig 61 121,08 EUR, havde foretaget en ny beregning af antallet af godskrevne pensionsgivende tjenesteår som følge af overførslen af disse pensionsrettigheder til Unionens pensionsordning, og denne beregning medførte, at der nu i den nævnte ordning anerkendtes en bidragsperiode på 8 år og 24 dage (den appellerede dom, præmis 14).

16 Ved skrivelser af 16. februar 2012, 8. april 2013 og 25. juli 2014 meddelte chefen for kontoret for »Vedtægtsmæssige rettigheder« Marc Forli, at ansættelsesmyndigheden efter overførslen af de kapitalbeløb, der svarede til de pensionsrettigheder, Marc Forli havde erhvervet hos forskellige nationale organer, havde foretaget en ny beregning af antallet af godskrevne pensionsgivende tjenesteår som følge af overførslen af disse pensionsrettigheder til Unionens pensionsordning, og denne beregning medførte, at der nu i den nævnte ordning anerkendtes en bidragsperiode på 15 år og 18 dage, på 6 dage og på 1 år og 23 dage (den appellerede dom, præmis 19).

17 Ved skrivelser af 13. november 2009 og 6. december 2010 meddelte kontoret for »Vedtægtsmæssige rettigheder« Calogero Galante, at ansættelsesmyndigheden havde foretaget en ny beregning af antallet af godskrevne pensionsgivende tjenesteår som følge af overførslen til Unionens pensionsordning af de pensionsrettigheder, som denne tidligere havde erhvervet hos forskellige nationale organer, og denne beregning medførte, at der nu i Unionens pensionsordning anerkendtes en bidragsperiode på 4 år og 1 måned, i hvilken forbindelse der tilbagebetaltes et beløb på 7 626,50 EUR til Calogero Galante, og på 10 år, 4 måneder og 5 dage (den appellerede dom, præmis 25).

18 Ved skrivelser dels af 20. december 2006, som blev annulleret og erstattet af skrivelse af 21. december 2009, dels af 18. oktober 2011 meddelte kontoret for »Vedtægtsmæssige rettigheder« Bernard Gradel, at ansættelsesmyndigheden efter overførslen af den kapital, der svarede til de pensionsrettigheder, som denne havde erhvervet hos forskellige nationale organer, havde foretaget en ny beregning af antallet af godskrevne pensionsgivende tjenesteår som følge af overførslen af disse pensionsrettigheder til Unionens pensionsordning, og denne beregning medførte, at der nu i denne ordning anerkendtes en bidragsperiode på 16 år, i hvilken forbindelse der tilbagebetaltes et beløb på 14 235,11 EUR til Bernard Gradel, på 3 år, 2 måneder og 20 dage og på 2 år, 3 måneder og 5 dage (den appellerede dom, præmis 31).

Mødet den 12. april 2012 og appellanternes anmodninger om oplysninger

19 Efter at appellanterne den 9. marts 2012 modtog en e-mail vedrørende opdateringen af simuleringsværktøjet til beregning af tjenestemænds pension, kaldet »pensionsberegneren«, som direktoratet for personale og personaleadministration ved Den Europæiske Unions Domstol havde sendt til alle ansatte, anvendte de dette værktøj og opdagede, at deres respektive pensioner ikke var højere som følge af de overførsler af pensionsrettigheder, som de havde foretaget. Ifølge appellanterne og det estimat, der således fremkom, var størrelsen af deres pensioner, når de skulle pensioneres, med andre ord stort set identiske, uafhængigt af overførslen af de pensionsrettigheder, som de tidligere havde erhvervet i henhold til forskellige nationale ordninger (den appellerede dom, præmis 32 og 33).

20 I april 2012 havde José Barrose Truta og Marc Forli et af dem foranlediget møde med chefen for kontoret for »Vedtægtsmæssige rettigheder«. Under dette møde forklarede chefen for det nævnte kontor, hvilken indvirkning anvendelsen af den regel, der navnlig fremgår af vedtægtens artikel 77, stk. 4 (herefter »reglen om eksistensminimum«), ville have for deres sager.

21 Under det nævnte møde blev appellanterne tillige informeret om, at det i princippet ikke var muligt at foretage en tilbageførsel til de pågældende nationale organer af de pensionsrettigheder, der allerede var overført til Unionens pensionsordning. Chefen for det nævnte kontor aftalte med de to berørte parter, at denne ville henvende sig til Europa-Kommissionens tjenestegrene for at undersøge, om disse havde haft lignende sager, og hvorledes de havde behandlet disse (den appellerede dom, præmis 34).

22 Som anført i præmis 35 i den appellerede dom fremgår det af en e-mail af 11. februar 2015 fra chefen for kontoret for »Vedtægtsmæssige rettigheder«, der midlertidigt var placeret i en anden stilling ved Den Europæiske Unions Domstol, at de to i præmis 20 ovenfor nævnte appellanter under det førnævnte møde havde meddelt denne, at de havde deltaget i et af Calogero Galante foranlediget møde organiseret af en fagforening, som da havde informeret dem om, at de snarest burde foretage en overførsel af deres pensionsrettigheder, idet de ellers risikerede at miste en rettighed.

23 Ved skrivelse af 23. april 2012 anmodede José Barrose Truta og Marc Forli i medfør af vedtægtens artikel 25 generaldirektøren for GD »Personale og finansielle anliggender« ved Den Europæiske Unions Domstol (herefter »generaldirektøren«) om at undersøge muligheden for, at de beløb, som de havde fået overført til Unionens pensionsordning, blev tilbageført til de pågældende nationale organer (den appellerede dom, præmis 36).

24 Den 26. april 2012 ansøgte José Barrose Truta og Marc Forli et af de i nærværende sag omhandlede organer, nemlig den nationale luxembourgske pensionsforsikring (caisse nationale d'assurance pension du Luxembourg, herefter »CNAP«), om at annullere deres anmodninger om overførsel af pensionsrettigheder og om at genskabe de rettigheder, som de tidligere havde erhvervet hos dette organ. Ved skrivelse af 7. maj 2012 afslog CNAP at imødekomme disse ansøgninger, idet organet i det væsentlige fremhævede, at de foretagne overførsler af pensionsrettigheder var endelige (den appellerede dom, præmis 37).

25 Ved skrivelse af 3. september 2012 anmodede Calogero Galante i medfør af vedtægtens artikel 25 generaldirektøren om at undersøge, hvorvidt Den Europæiske Unions Domstol havde mulighed for at tilbageføre det kapitalbeløb, som CNAP havde overført på grundlag af de rettigheder, Calogero Galante tidligere havde erhvervet. Denne appellant rettede også direkte henvendelse til CNAP herom. Ved memorandum af 27. september 2012 meddelte generaldirektøren Calogero Galante, at denne ikke kunne imødekomme Calogero Galantes anmodning (den appellerede dom, præmis 38 og 39).

26 Den 5. februar 2013 meddelte generaldirektøren José Barrose Truta og Marc Forli, at ansættelsesmyndigheden to gange havde henvendt sig til CNAP i forbindelse med behandlingen af deres respektive situationer, men at dette organ den 20. juli 2012 og den 17. august 2012 havde meddelt ansættelsesmyndigheden, at det ikke kunne acceptere, at Den Europæiske Unions Domstol tilbageførte de pensionsrettigheder, som de to appellanter tidligere havde erhvervet, og som organet havde overført til Unionens pensionsordning. Disse afslag blev bekræftet af CNAP den 7. januar 2013 (den appellerede dom, præmis 40).

Om den administrative procedure

27 Ved enslydende skrivelser af 16. april 2014 forelagde appellanterne i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, ansøgninger med krav om, at ansættelsesmyndigheden erstattede de økonomiske tab, som de havde lidt som følge af overførslen af deres pensionsrettigheder til Unionens pensionsordning. Til støtte for deres krav gjorde de i det væsentlige gældende, at alene de år, hvori de havde gjort tjeneste ved Den Europæiske Unions Domstol, i henhold til vedtægtens artikel 77, stk. 4, og navnlig reglen om eksistensminimum, som de ikke kendte til, da de hver især accepterede at foretage overførslen af deres tidligere erhvervede pensionsrettigheder, ville blive taget i betragtning ved beregningen af deres pension. Således ville de pensionsgivende tjenesteår, som de hver især havde fået godskrevet ved overførslen af deres pensionsrettigheder, ifølge appellanterne ikke have nogen indvirkning på størrelsen af deres kommende pensioner. Appellanterne fremhævede, at såfremt ansættelsesmyndigheden behørigt havde informeret dem om, at der fandtes et minimumsbeløb for alderspensionen, der mindst skulle svare til 4% af eksistensminimum pr. tjenesteår, ville de have undladt at overføre deres tidligere erhvervede pensionsrettigheder og således desuden have bevaret deres nationale pensionsrettigheder, hvilket i givet fald ville give dem mulighed for at gøre krav på national pension (den appellerede dom, præmis 41).

28 Appellanterne var af den opfattelse, at ansættelsesmyndigheden begik en tjenstlig fejl ved ikke at give dem tilstrækkelige oplysninger om den manglende virkning, som den godskrivning af pensionsgivende tjenesteår, som de kunne opnå i henhold til vedtægtens artikel 11, stk. 2, i bilag VIII, i deres specifikke tilfælde ville have på størrelsen af deres kommende alderspensioner. De krævede følgelig, at ansættelsesmyndigheden erstattede de økonomiske tab, som svarer til kapitalbeløbene fra de nationale pensionsrettigheder, der blev overført til Unionens pensionsordning, hvilke ifølge appellanterne skete med rent tab. De beløb, der blev gjort krav på med tillæg af morarenter, var for José Barrose Trutas vedkommende på 61 121,08 EUR, for Marc Forli på i alt 129 440,98 EUR, for Calogero Galante på i alt 76 324,29 EUR og for Bernard Gardel på i alt 99 565,13 EUR (den appellerede dom, præmis 42).

29 Ved skrivelse af 3. september 2014 gav generaldirektøren, samtidig med at denne »beklag[ede], at [appellanterne] [befandt] sig i den situation, de [var] i«, i sin egenskab af ansættelsesmyndighed afslag på deres ansøgninger af 16. april 2014. Ifølge denne afgørelse om afslag havde ansættelsesmyndigheden ikke begået nogen tjenstlig fejl for så vidt angår omfanget af de oplysninger, appellanterne fik, da ansættelsesmyndigheden fremlagde deres respektive forslag om godskrivning af pensionsgivende tjenesteår (den appellerede dom, præmis 43).

30 Generaldirektøren understregede nærmere bestemt, at der ikke kunne være nogen tvivl om, at hvis appellanterne havde fulgt den opfordring, som de fik med en »forholdsvis direkte sprogbrug« i de memoranda, der ledsagede de pågældende forslag om godskrivning af pensionsgivende tjenesteår, til at henvende sig til kontoret for »Vedtægtsmæssige rettigheder«, ville appellanterne have fået en forklaring på, hvorledes mekanismen knyttet til reglen om eksistensminimum fungerede, og administrationen ville, som det er gængs praksis i sådanne tilfælde, have udført simuleringer af størrelsen af deres kommende pensioner med og uden overførsel, hvilket ville have vist effekten af reglen om eksistensminimum i deres respektive situationer (den appellerede dom, præmis 44).

31 Generaldirektøren forklarede, at enhver vurdering af, hvorvidt det var hensigtsmæssigt at foretage en overførsel af pensionsrettigheder erhvervet i henhold til en national ordning, under alle omstændigheder var forbundet med en vis usikkerhed, navnlig fordi denne vurdering var baseret på betingelser, herunder vedtægtsmæssige betingelser, der kunne ændre sig med tiden. Generaldirektøren påpegede, at det således ikke kunne udelukkes, at appellanterne i løbet af deres respektive karrierer kunne blive oprykket i andre lønskalaer såsom lønskalaerne for de øvre ansættelsesgrupper for kontraktansatte eller lønskalaen for tjenestemænd og midlertidigt ansatte. Tilsvarende kunne EU-lovgiver i fremtiden overveje at ændre størrelsen af eksistensminimummet, og på nationalt plan kunne der blive indført antikumulationsregler (den appellerede dom, præmis 45).

32 Generaldirektøren konkluderede, at »på den baggrund [hvilede] valget mellem at foretage en overførsel af pensionsrettigheder eller ej på en ansvarsdeling, hvor administrationen [stod] til rådighed for den pågældende og efter anmodning fra vedkommende [fremlagde] de oplysninger, som den [havde] kendskab til eller [kunne] indhente, og hvor den pågældende som den primært berørte for sit vedkommende [sikrede] sig, at oplysningerne var fuldstændige og korrekte, inden vedkommende traf sit valg« (den appellerede dom, præmis 46).

33 Den 21. november 2014 indbragte appellanterne ved skrivelser, der i det væsentlige var enslydende, klager i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, over generaldirektørens afgørelse af 3. september 2014 om afslag på deres ansøgninger af 16. april 2014 (den appellerede dom, præmis 47).

34 Ved enslydende afgørelser af 17. juni 2015 meddelte Den Europæiske Unions Domstols klageudvalg afslag på de ovennævnte klager (den appellerede dom, præmis 48).

Retsforhandlingerne i første instans og den appellerede dom

35 Den 25. september 2015 anlagde appellanterne sag ved Personaleretten, registreret som sag F-126/15, hvorunder de principalt nedlagde påstand om, at Den Europæiske Unions Domstol tilpligtedes at indbetale henholdsvis 61 121,08 EUR for José Barroso Truta, 129 440,98 EUR for Marc Forli, 76 324,29 EUR for Calogero Galante og 99 565,13 EUR for Bernard Gradel til en national pensionsfond eller forsikring. Appellanterne nedlagde subsidiært påstand om, at Domstolen tilpligtedes at betale dem de nævnte beløb. Appellanterne nedlagde mere subsidiært påstand om, at Personaleretten fastslog, at Den Europæiske Unions Domstol havde begået en tjenstlig fejl i forbindelse med overførslen af appellanternes tidligere erhvervede nationale pensionsrettigheder. Endelig nedlagde appellanterne påstand om, at Den Europæiske Unions Domstol tilpligtedes at betale sagsomkostningerne.

36 I den appellerede dom konkluderede Personaleretten for det første, at søgsmålet skulle afvises. Den konstaterede nærmere bestemt, at den adfærd, der i den foreliggende sag foreholdtes ansættelsesmyndigheden – nemlig at der var givet appellanterne utilstrækkelige oplysninger i forbindelse med fremsendelsen af de forslag om godskrivning af pensionsgivende tjenesteår, der vedrørte appellanterne – ikke kunne adskilles fra den procedure, som havde ført til vedtagelsen af de endelige afgørelser om anerkendelse af pensionsgivende tjenesteår, og som består af flere etaper (den appellerede dom, præmis 66). Da ansættelsesmyndighedens endelige afgørelser om anerkendelse af godskrivning af pensionsgivende tjenesteår i Unionens pensionsordning efter overførsler af pensionsrettigheder erhvervet tidligere af appellanterne imidlertid udgjorde en bebyrdende retsakt, kunne disse afgørelser være blevet anfægtet ved en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, og i givet fald et søgsmål i henhold til artikel 270 TEUF og vedtægtens artikel 91, stk. 2 (den appellerede dom, præmis 67). Til støtte for et sådant søgsmål kunne appellanterne have påberåbt sig, at det samtykke, som de gav til forslagene om godskrivning af deres pensionsrettigheder, var behæftet med en mangel som følge af angiveligt manglende oplysninger fra ansættelsesmyndigheden. Ifølge Personaleretten var denne adfærd knyttet til forberedelsen af de endelige afgørelser om godskrivning af pensionsgivende tjenesteår, der vedrørte appellanterne, og adfærden kunne derfor ikke være genstand for et selvstændigt søgsmål, men skulle anfægtes i forbindelse med et eventuelt søgsmål til prøvelse af de ovennævnte endelige afgørelser (den appellerede dom, præmis 68).

37 Idet Personaleretten for det første henviste til retspraksis, hvorefter en tjenestemand eller anden ansat, der har undladt at anfægte retsakter, der indeholder et klagepunkt, ved i rette tid at indgive en klage og senere anlægge et annullationssøgsmål, ikke kan råde bod på denne undladelse og på den måde opnå nye søgsmålsfrister gennem en erstatningspåstand, som indgives efterfølgende, og hvis formål klart er at opnå et økonomisk resultat, der er identisk med det, som ville have været resultatet af et søgsmål anlagt i rette tid med påstand om annullation af disse akter (jf. den appellerede dom, præmis 60-63 og den deri nævnte retspraksis), og idet den for det andet konstaterede, at appellanterne havde undladt at anfægte lovligheden af de i præmis 36 ovenfor nævnte endelige afgørelser, fastslog Personaleretten, at søgsmålet skulle afvises.

38 For fuldstændighedens skyld behandlede Personalerettens ligeledes realiteten for så vidt angik den fremsatte påstand. Personaleretten fandt for det første, efter at have mindet om betingelserne for, at Unionen kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold (den appellerede dom, præmis 72), at »selv om det ville have været en bedre forvaltningsskik, hvis ansættelsesmyndigheden i sine forslag om godskrivning af pensionsgivende tjenesteår havde gjort de pågældende kontraktansatte opmærksomme på rækkevidden af vedtægtens artikel 77, stk. 4, kan det ikke med rimelighed forventes af en omhyggelig administration, der som i den foreliggende sag har behandlet hundredvis af ansøgninger om overførsel af pensionsrettigheder […] mellem 2008 og 2010, at den formulerer hvert af disse forslag under hensyn til konsekvenserne for den enkelte af de pågældende tjenestemænd eller øvrige ansatte af overførslerne af deres respektive pensionsrettigheder« (den anfægtede dom, præmis 74). Personaleretten fandt således, at ansættelsesmyndigheden i den foreliggende sag kunne opfylde sin omsorgspligt under overholdelse af princippet om god forvaltning (den appellerede dom, præmis 75).

39 I denne henseende tog Personaleretten dels også hensyn til den omstændighed, at appellanterne »hurtigt havde ansøgt om overførsel til Unionens pensionsordning af deres respektive nationale pensionsrettigheder og dernæst bekræftet de nævnte ansøgninger«, »uden at finde det hensigtsmæssigt forinden at kontakte administrationen med henblik på at få belyst deres respektive afgørelser«, selv om ansættelsesmyndigheden i sine forslag opfordrede dem til at kontakte den »med henblik på at få forklaringer om beregningen og med henblik på at drøfte hensigtsmæssigheden for deres vedkommende af at foretage eller ikke at foretage [de pågældende] overførsler[…]« (den appellerede dom, præmis 75 og 76).

40 Dernæst henviste Personaleretten til, at det fremgår af fast retspraksis, at enhver tjenestemand formodes at kende vedtægten og nærmere bestemt de bestemmelser, der vedrører hans løn eller alderspension (jf. den appellerede dom, præmis 77 og 78 og den deri nævnte retspraksis).

Personaleretten konstaterede i betragtning af denne retspraksis, og idet den tog hensyn til, at »[appellanterne] i betragtning af deres respektive funktioner ikke nødvendigvis [havde] et større kendskab til emnet«, at ordlyden af de relevante bestemmelser var »relativ klar«, og at denne ordlyd »i det mindste burde have tilskyndet [appellanterne] til at forhøre sig om [det i den foreliggende sag omhandlede spørgsmål] hos deres administration« (den appellerede dom, præmis 78).

41 For det andet konkluderede Personaleretten, at appellanterne ikke havde godtgjort, at de påberåbte tab – som den udelukkende betegnede som økonomiske – var faktiske og reelle. Dels konkluderede Personaleretten nemlig, at appellanterne »endnu kan fortsætte deres respektive karrierer i Den Europæiske Unions Domstol eller enhver anden EU-institution, og følgelig kan det ikke udelukkes, at nogle af disse, eller alle, senere får en stilling som midlertidig ansat eller tjenestemand, en stillingskategori, som herefter gør det muligt for dem […] at se deres fremtidige alderspension, som maksimalt kan udgøre 70% af deres sidste grundløn, overstige det beløb, der følger af anvendelsen af vedtægtens artikel 77, stk. 4«. I et sådant tilfælde »kan [appellanterne] ikke være blevet forvoldt et tab som følge af [deres] afgørelser om at overføre deres pensionsrettigheder« (den appellerede dom, præmis 81).

42 Derudover var det, når den pågældende havde nået den lovbestemte pensionsalder, ikke sikkert, at »rækkevidden af og betingelserne for anvendelsen af den regel, der er fastsat i vedtægtens artikel 77, stk. 4, nødvendigvis [ville være] de samme« som på tidspunktet for afsigelsen af den appellerede dom, »idet der erindres om, at EU-lovgiver til enhver tid kan ændre tjenestemændene og de øvrige ansatte i Unionens rettigheder og pligter ved forordninger vedtaget i henhold til artikel 336 TEUF om ændringer af vedtægten og af ansættelsesvilkårene, der, medmindre andet er bestemt, finder anvendelse på fremtidige virkninger af situationer, der er opstået, mens den tidligere regel var gældende (den appellerede dom, præmis 82 og den deri nævnte retspraksis).

43 I betragtning af ansættelsesmyndighedens adfærd i den foreliggende sag og navnlig den omstændighed, at denne i forbindelse med svaret på klagen ikke gjorde appellanterne opmærksomme på, at deres erstatningskrav ikke kunne antages til realitetsbehandling, tilpligtede Personaleretten ved anvendelse af artikel 101 og 102 i procesreglementet for Retten for EU-personalesager endelig Den Europæiske Unions Domstol at bære sine egne omkostninger og betale de af appellanterne afholdte omkostninger.

Retsforhandlingerne for Retten og parternes påstande

44 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 30. september 2016 har appellanterne iværksat nærværende appel. Den 20. december 2016 indgav Den Europæiske Unions Domstol svarskrift.

45 Den skriftlige forhandling blev afsluttet med indgivelse af replik den 22. februar 2017 og indgivelse af duplik den 20. april 2017.

46 Ved skrivelse af 15. maj 2017 har appellanterne fremsat en begrundet anmodning om at blive hørt inden for rammerne af den mundtlige forhandling i henhold til artikel 207, stk. 1, i Rettens procesreglement.

47 På forslag fra den refererende dommer har Retten efterkommet appellanternes anmodning og indledt den mundtlige forhandling i sagen.

48 Som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse som fastsat i procesreglementets artikel 89, stk. 3, der i medfør af reglementets artikel 213, stk. 1, finder anvendelse i det foreliggende tilfælde, har Retten den 19. december 2017 stillet spørgsmål til parterne til skriftlig besvarelse. Parterne har besvaret disse spørgsmål inden for den fastsatte frist.

49 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 9. februar 2018.

50 Appellanterne har nedlagt følgende påstande:

– Den appellerede dom ophæves.

– Idet der træffes afgørelse om realiteten, tilpligtes Den Europæiske Unions Domstol at indbetale 61 121,08 EUR på vegne af José Barroso Truta, 129 440,98 EUR på vegne af Marc Forli, 76 324,29 EUR på vegne af Calogero Galante og 99 565,13 EUR på vegne af Bernard Gradel »til en fond eller forsikring i appellanternes navn«.

– Subsidiært tilpligtes Den Europæiske Unions Domstol at betale de ovennævnte beløb til appellanterne med tillæg af renter »på 3,1% p.a. at regne fra datoen for overførslen af pensionsrettighederne til [Unionens pensionsordning]«.

– Den Europæiske Unions Domstol tilpligtes at betale sagsomkostningerne i begge instanser.

51 Den Europæiske Unions Domstol har nedlagt følgende påstande:

– Appellen dels afvises, dels forkastes som ugrundet, subsidiært forkastes i det hele.

– Appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Appellen

52 Til støtte for appellen har appellanterne fremsat to appelanbringender. Med det første appelanbringende gøres det gældende, at Personaleretten begik en retlig fejl ved principalt at fastslå, at deres søgsmål skulle afvises fra realitetsbehandling. Andet appelanbringende vedrører sagens realitet, og her gøres det nærmere bestemt gældende, at Personaleretten begik en retlig fejl ved for fuldstændighedens skyld at fastslå dels, at ansættelsesmyndigheden ikke i den foreliggende sag havde begået nogen tjenstlig fejl ved fremsendelsen af forslagene om godskrivning af pensionsgivende tjenesteår til appellanterne, dels at det af appellanterne påberåbte tab alene var hypotetisk.

Om det første appelanbringende

53 Det fremgår af appellanternes skriftlige indlæg, at de med deres første appelanbringende foreholder Personaleretten, at denne begik en retlig fejl ved at afvise deres søgsmål i første instans. De har derudover gjort gældende, at de ved Personaleretten ikke alene påberåbte sig et økonomisk tab, men også et ikke-økonomisk tab.

54 I denne forbindelse har Den Europæiske Unions Domstol gjort gældende, at enhver argumentation, der vedrører et sådant ikke-økonomisk tab, for så vidt som det ikke blev påberåbt i første instans, bør afvises. Der skal derfor først tages stilling til den præcise karakter af det tab, som appellanterne påberåbte sig i første instans.

Karakteren af det tab, som appellanterne påberåbte sig i første instans

55 Som Den Europæiske Unions Domstol med rette har påpeget, ville en parts adgang til første gang for Retten at fremføre et anbringende og argumenter, der ikke er blevet fremført for Personaleretten, ifølge retspraksis være ensbetydende med en adgang til at forelægge Retten – der har en begrænset kompetence i appelsager – en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Personaleretten. Under

en appel har Retten således kun kompetence til at tage stilling til den retlige afgørelse, der er blevet truffet vedrørende de anbringender og argumenter, der blev behandlet i første instans (jf. dom af 13.5.2016, CX mod Kommissionen, T-496/15 P, EU:T:2016:305, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

56 I den foreliggende sag fremgår det af en gennemgang af sagsakterne i første instans, at appellanterne i deres skriftlige indlæg alene har påberåbt sig et økonomisk tab, og at de ikke ved Personaleretten har fremsat noget klagepunkt om et eventuelt ikke-økonomisk tab, som de skulle have lidt. Det bemærkes, at appellanterne i den sag, som de anlagde for Personaleretten, kun henviste til tabet af de beløb, som modsvarer deres overførte pensionsrettigheder, og som blev indbetalt til Den Europæiske Unions Domstol.

57 Derudover fandt Personaleretten, i modsætning til hvad appellanterne har hævdet i punkt 27 i replikken, på ingen måde, at deres tab – endsige delvist – bestod af den tilstand af usikkerhed, som de hævder at befinde sig i. Tværtimod må det, ligesom Den Europæiske Unions Domstol har gjort, konstateres, at det i præmis 80 i den appellerede dom specifikt er angivet, at »de tab, som sagsøgerne påstår at have lidt, er økonomiske«.

58 Appellanterne anførte ganske vist i første instans, at deres søgsmål var »anlagt som anerkendelsessøgsmål for at få Unionens retsinstanser til at fastslå, at Domstolen havde begået en fejl, således at de eventuelt kunne få tilkendt erstatning«. De har i denne forbindelse dels påberåbt sig dom af 1. februar 1979, Deshormes mod Kommissionen (17/78, EU:C:1979:24), og af 26. februar 2015, Planet mod Kommissionen (C-564/13 P, EU:C:2015:124), dels generaladvokat Kokotts forslag til afgørelse Planet mod Kommissionen (C-564/13 P, EU:C:2014:2352).

59 Imidlertid fremgår det af punkt 114 ff. i den i første instans indgivne stævning, at appellanternes anerkendelsespåstand ikke var anført til støtte for påstandene vedrørende et angiveligt ikke-økonomisk tab, men for det tilfælde, hvor »tabet af de overførte rettigheder på dette tidspunkt ikke [fandtes] at være »sikkert««. Denne påstand omhandlede nemlig ikke karakteren af det tab, som appellanterne gjorde gældende, men tilsigtede snarere at få Personaleretten til at fastslå, at der var begået en fejl. Påstanden kan således ikke anses for at omfatte en påstand om erstatning for det ikke-økonomiske tab, som appellanterne angiveligt har lidt.

60 På denne baggrund er den retspraksis, som appellanterne har påberåbt sig, og som ifølge dem kan godtgøre muligheden for at anlægge et anerkendelsessøgsmål for Unionens retsinstanser (jf. præmis 58 ovenfor), ikke relevant i den foreliggende sag.

61 Det skal derfor i overensstemmelse med den retspraksis, der er anført i præmis 55 ovenfor, konkluderes, at appellanternes erstatningspåstand må afvises, for så vidt som den for første gang for Retten har til formål at opnå erstatning for det ikke-økonomiske tab, som de angiveligt har lidt.

62 Som det fremgår af det i præmis 55-61 ovenfor anførte, må det således konkluderes, at de af appellanterne i første instans nedlagte påstande havde til formål at opnå erstatning for rent økonomiske tab.

63 Dernæst skal de argumenter, som appellanterne har fremsat for at anfægte afvisningen af deres søgsmål, hvilket Personaleretten principalt fastslog i den appellerede dom, undersøges.

Formaliteten med hensyn til de af appellanterne i første instans fremsatte påstande, for så vidt som de tilsigtede at opnå erstatning for økonomiske tab

64 Det skal indledningsvis bemærkes, at et erstatningssøgsmål inden for rammerne af klageadgangen i henhold til vedtægtens artikel 90 og 91 kun kan realitetsbehandles, såfremt der forud har været gennemført en administrativ procedure ifølge vedtægtens bestemmelser (kendelse af 24.3.1998, Meyer m.fl. mod Domstolen, T-181/97, EU:T:1998:64, præmis 21).

65 Den administrative procedure i erstatningssager er forskellig afhængig af, om det tab, der kræves erstattet, er forvoldt ved en akt, der indeholder et klagepunkt i vedtægtens artikel 90, stk. 2's forstand, eller ved administrationens handlinger, der ikke har karakter af afgørelser. I førstnævnte tilfælde skal den berørte indgive en klage til ansættelsesmyndigheden over den pågældende retsakt inden for den fastsatte frist. I sidstnævnte tilfælde skal den administrative procedure derimod indledes ved indgivelse af en ansøgning i vedtægtens artikel 90, stk. 1's forstand om erstatning og i givet fald følges op med en klage over afgørelsen om afslag på ansøgningen (jf. dom af 6.11.1997, Liao mod Rådet, T-15/96, EU:T:1997:169, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis).

66 Ifølge fast retspraksis er et annullations- og et erstatningssøgsmål i øvrigt selvstændige søgsmålsadgange. Da vedtægtens artikel 90 og 91 ikke indeholder nogen sondring mellem annullationssøgsmål og erstatningssøgsmål, hverken med hensyn til den administrative procedure eller til den processuelle behandling, og da de forskellige retsmidler er uafhængige af hinanden, kan en tjenestemand frit vælge mellem dem eller vælge dem begge samtidigt under forudsætning af, at der anlægges sag inden for fristen på tre måneder efter afvisningen af klagen (jf. dom af 24.1.1991, Latham mod Kommissionen, T-27/90, EU:T:1991:5, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis, og af 6.2.2007, Wunenburger mod Kommissionen, T-246/04 og T-71/05, EU:T:2007:34, præmis 46).

67 Retspraksis har imidlertid fraveget nævnte princip i tilfælde, hvor et erstatningssøgsmål er nært forbundet med et annullationssøgsmål, der ikke kan antages til realitetsbehandling. Påstanden om erstatning skal således afvises, når et erstatningssøgsmål alene tilsigter at afhjælpe virkningerne af en akt, hvis en påstand om annullation af denne akt kunne være eller er blevet afvist, eller når et erstatningssøgsmål alene har det formål at dække indtægtstab, som parten ikke ville have haft, hvis han i øvrigt kunne have eller havde fået medhold i annullationspåstanden (jf. i denne retning dom af 24.1.1991, Latham mod Kommissionen, T-27/90, EU:T:1991:5, præmis 37 og 38 og den deri nævnte retspraksis, og af 6.2.2007, Wunenburger mod Kommissionen, T-246/04 og T-71/05, EU:T:2007:34, præmis 47). Det fremgår således af denne retspraksis, at en tjenestemand eller anden ansat, der har undladt at anfægte retsakter, der indeholder et klagepunkt, ved i rette tid at indgive en klage og senere anlægge et annullationssøgsmål, ikke kan råde bod på denne undladelse og på den måde opnå nye søgsmålsfrister gennem en erstatningspåstand, som indgives efterfølgende, og hvis formål klart er at opnå et økonomisk resultat, der er identisk med det, som ville have været resultatet af et søgsmål anlagt i rette tid med påstand om annullation af disse akter (jf. kendelse af 20.3.2014, Michel mod Kommissionen, F-44/13, EU:F:2014:40, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

68 I denne henseende fremgår det af retspraksis, at hvis to søgsmål – nemlig et annullationssøgsmål på den ene side og et erstatningssøgsmål på den anden side – har deres baggrund i forskellige akter eller forskellig adfærd fra administrationens side, kan et erstatningssøgsmål ikke ligestilles med et annullationssøgsmål, selv om de to søgsmål ville føre til samme økonomiske resultat for sagsøgeren (jf. dom af 24.1.1991, Latham mod Kommissionen, T-27/90, EU:T:1991:5, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).

69 I den sag, der gav anledning til dom af 13. oktober 2015, Kommissionen mod Cocchi og Falcione (T-103/13 P, EU:T:2015:777), hvor appellanterne havde nedlagt påstand om annullation af forslag om godskrivning af pensionsgivende tjenesteår ligesom dem, der blev tilsendt appellanterne i nærværende sag, konkluderede Retten, at et sådant forslag ikke udgjorde en bebyrdende retsakt som omhandlet i vedtægtens artikel 91, stk. 1, men en adfærd, der ikke havde karakter af en afgørelse, som kunne sætte

den pågældende i stand til at anlægge sag med påstand om erstatning for tab, der er lidt som følge af denne adfærd (dom af 13.10.2015, Kommissionen mod Cocchi og Falcione, T-103/13 P, EU:T:2015:777, præmis 73 og 74). Retten fandt endvidere, at da den pågældendes samtykke er nødvendigt for, at vedkommendes pensionsrettigheder, der er erhvervet tidligere i henhold til en anden ordning end Unionens, kan overføres til Unionens pensionsordning, måtte det fastslås, at dette samtykke, såfremt den pågældende havde givet sit samtykke til den nævnte overførsel i tillid til et forslag om godskrivning af pensionsgivende tjenesteår, der som følge af en fejl, der kan tilregnes vedkommendes institution, viste sig at være ukorrekt og vildledende, kunne anses for ugyldigt, hvilket således gav den pågældende ret til at anmode om annullation af den afgørelse, der var truffet efter overførslen med henblik på at ophæve virkningerne af sidstnævnte (dom af 13.10.2015, Kommissionen mod Cocchi og Falcione, T-103/13 P, EU:T:2015:777, præmis 75 og 76).

70 Det kan imidlertid ikke udledes af dom af 13. oktober 2015, Kommissionen mod Cocchi og Falcione (T-103/13 P, EU:T:2015:777), at den pågældende, når en institutions angiveligt ansvarspådragende adfærd er forbundet med en procedure som den i nærværende sag omhandlede procedure for overførsel af pensionsrettigheder og kan have påvirket den pågældendes samtykke, under ingen omstændigheder kan påberåbe sig et tab, som vedkommende har lidt som følge af denne adfærd, i forbindelse med et erstatningssøgsmål.

71 En sådan fortolkning af den i præmis 70 ovenfor nævnte retspraksis ville nærmere bestemt medføre en overdreven begrænsning af appellanternes ret til at anlægge et søgsmål med påstand om erstatning for det tab, de hævder at have lidt. En dom om annullation af afgørelserne om overførsel af appellanternes nationale pensionsrettigheder ville nemlig medføre bortfald med tilbagevirkende kraft af retsakter, der i princippet var til appellanternes fordel, for så vidt som de for disses vedkommende medfører anerkendelsen af godskrevne pensionsgivende tjenesteår efter den pågældende overførsel.

72 Imidlertid har appellanterne ikke i den foreliggende sag anfægtet følgerne af de ovennævnte afgørelser som sådan – dvs. overførslen af deres nationale pensionsrettigheder og den anerkendelse af godskrevne pensionsgivende tjenesteår, der følger heraf – men administrationens adfærd, idet den ikke meddelte dem, at de pågældende overførsler ikke ville have alle de virkninger, som de forventede. Således tilsigter appellanterne ikke med deres søgsmål i første instans at fjerne virkningerne af de pågældende afgørelser om overførsel, men at få erstatning for det tab, som de hævder at lide, som følge af, at de omtvistede overførsler ikke har fået alle de forventede retsvirkninger for deres retsstilling.

73 Følgelig burde Personaleretten have undersøgt, om appellanternes søgsmål alene tilsigtede at afhjælpe virkningerne af afgørelserne om godskrivning af pensionsgivende tjenesteår, og navnlig om formålet med dette søgsmål var at opnå et økonomisk resultat, der var identisk med det, som ville have været resultatet af et søgsmål anlagt i rette tid med påstand om annullation af disse afgørelser.

74 Det skal, i modsætning til, hvad der blev fastslået i den appellerede dom, konstateres, at dette ikke er tilfældet i den foreliggende sag.

75 I denne henseende skal det indledningsvis præciseres, at formålet med de afgørelser om godskrivning af pensionsgivende tjenesteår, der vedrører appellanterne, er anerkendelsen af et bestemt antal godskrevne tjenesteår som følge af de gennemførte overførsler.

76 Det kan ganske vist ikke udelukkes, at det anerkendte antal pensionsgivende tjenesteår i afgørelserne om godskrivning kunne have været mindre end det, appellanterne havde forventet, og at de pågældende afgørelser i denne henseende kunne indeholde et klagepunkt.

77 Således forholder det sig imidlertid ikke i den foreliggende sag. Appellanterne har nemlig ikke med deres erstatningspåstande forsøgt at opnå erstatning for tab, som de har lidt som følge af anerkendelsen af de nævnte pensionsgivende tjenesteår, men for de tab, der angiveligt er forårsaget af

den omstændighed, at de på trods af denne anerkendelse ikke kan se frem til en højere pension eller forvente at få tilbagebetalt den kapital, der svarer til deres nationale pensionsrettigheder, der nu er overført til Unionens pensionsordning.

78 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at appellanterne ifølge punkt 9 i replikken i første instans »ikke havde nogen interesse i at anlægge sag med påstand om annullation af de afgørelser, der bekræftede overførslen, idet disse ikke [afveg] fra de forslag, som de havde givet samtykke til«, og at »[d]isse afgørelser, eftersom de opnåede præcis, hvad de [havde] anmodet om, og den overførte kapital [var] korrekt godskrevet, [var] lovlige«.

79 Det kan derfor ikke antages, at søgsmålet i første instans tilsigter at opnå erstatning udelukkende for konsekvenserne af de afgørelser om godskrivning af pensionsgivende tjenesteår, som vedrørte appellanterne, som omhandlet i den i præmis 67 og 68 ovenfor nævnte retspraksis.

80 Med den principale påstand i første instans nedlagde appellanterne ganske vist påstand om, at der til en national fond eller forsikring indbetaltes de beløb, som modsvarer deres nationale pensionsrettigheder, og som var blevet overført til Unionens pensionsordning (jf. præmis 35 ovenfor).

81 Det skal imidlertid bemærkes, at selv hvis det antages, at appellanterne med deres principale påstand tilsigtede at opnå et økonomisk resultat, der er identisk med det, som ville have været resultatet af annullation af de omtvistede afgørelser, gør det samme sig ikke gældende for den påstand, de har fremsat subsidiært. Annullation af de omtvistede afgørelser kan nemlig under alle omstændigheder ikke bevirke, at der til appellanterne udbetales beløb svarende til deres nationale pensionsrettigheder, men alene at de omtvistede afgørelser om overførsel og disses retsvirkninger bortfalder ex tunc – dvs. anerkendelsen af de godskrevne pensionsgivende tjenesteår, der i princippet er til fordel for appellanterne og ikke kan adskilles fra overførslen af deres nationale pensionsrettigheder til Unionens pensionsordning.

82 På baggrund af det ovenstående må det konstateres, at Personaleretten begik en retlig fejl ved principalt at afvise appellanternes søgsmål.

83 Det er derfor nødvendigt at undersøge de konklusioner, Personaleretten nåede frem til for fuldstændighedens skyld, i lyset af appellanternes andet appelanbringende.

Om det andet appelanbringende

84 Indledningsvis bemærkes, at det fremgår af fast praksis på det tjenestemandsretlige område, at flere betingelser skal være opfyldt, for at Unionen kan ifalde ansvar. Dels skal de handlinger, institutionen kritiseres for at have begået, være ulovlige, dels skal der være lidt et tab og endelig skal der være årsagsforbindelse mellem handlingerne og tabet (dom af 16.12.1987, Delauche mod Kommissionen, 111/86, EU:C:1987:562, præmis 30, jf. ligeledes dom af 12.7.2012, Kommissionen mod Nanopoulos, T-308/10 P, EU:T:2012:370, præmis 102 og den deri nævnte retspraksis).

85 De tre betingelser, der er anført i præmis 84 ovenfor, er kumulative, hvilket indebærer, at fraværet af en af dem betyder, at Unionen ikke kan ifalde ansvar (jf. dom af 17.5.2017, PG mod Frontex, T-583/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:344, præmis 97 og den deri nævnte retspraksis).

86 Det følger heraf, at selv om det godtgøres, at en institution, et organ eller et agentur i Unionen har begået en fejl, kan Unionen rent faktisk kun ifalde ansvar, såfremt sagsøgeren bl.a. har bevist, at han har lidt et tab (jf. dom af 29.9.2005, Napoli Buzzanca mod Kommissionen, T-218/02, EU:T:2005:343, præmis 98 og den deri nævnte retspraksis).

87 Det er i lyset af disse betragtninger, at appellanternes andet appelanbringende, som består af to led, skal undersøges. Med dette appelanbringendes første led har appellanterne gjort gældende, at Personaleretten begik en retlig fejl ved at fastslå, at ansættelsesmyndighedens adfærd ikke kunne anses for at udgøre en tjenstlig fejl. Med det nævnte appelanbringendes andet led har appellanterne gjort gældende, at Personaleretten begik en retlig fejl ved at fastslå, at det tab, som de påstår at have lidt, ikke var faktisk og reelt.

88 Først skal nærværende appelanbringendes andet led behandles.

89 Ifølge appellanterne er den omstændighed alene, at de endnu ikke har nået den lovbestemte pensionsalder og derfor ikke ved, om overførslen af deres pensionsrettigheder vil være fordelagtig for dem, irrelevant for vurderingen af, hvorvidt det tab, de har påberåbt sig til støtte for deres søgsmål, er endeligt. De har i denne forbindelse hævdet, at de allerede nu har mistet deres nationale rettigheder, og at deres situation i dag er uvis. Ifølge appellanterne er dette tab forårsaget af de ufuldstændige og ukorrekte oplysninger, som de modtog i forbindelse med proceduren for overførsel af deres nationale rettigheder, og tabet er endeligt.

90 I øvrigt er den blotte mulighed for en ændring af vedtægtens artikel 77, stk. 4, eller ophævelsen af denne bestemmelse irrelevant for så vidt angår vurderingen af ulovligheden af den adfærd, der foreholdes ansættelsesmyndigheden, idet denne bestemmelse var gældende på det tidspunkt, hvor forslagene om godskrivning af pensionsgivende tjenesteår, som vedrørte appellanterne, blev meddelt dem.

91 Appellanterne har gjort gældende, at deres økonomiske tab er sikkert, for så vidt som reglen om eksistensminimum »ikke finder anvendelse subsidiært, men udgør en garanti, der finder anvendelse på enhver beregning af en ansats pension«. Således »kan det ikke fastslås, at godskrivningen af pensionsgivende tjenesteår […] vil have forrang frem for denne grundlæggende regel af social karakter«. Ifølge appellanterne kan det ikke fastslås, at deres nationale pensionsrettigheder vil have virkning på størrelsen af deres pension. De har i denne forbindelse påberåbt sig præmis 27 og 28 i dom af 6. oktober 2016, Adrien m.fl. (C-466/15, EU:C:2016:749), vedrørende vandrende arbejdstageres sociale sikring.

92 Den Europæiske Unions Domstol har bestridt appellanternes argumentation.

93 Det skal i denne forbindelse anføres, at ethvert tab, for hvilket der er nedlagt påstand om erstatning, skal være faktisk og reelt (jf. dom af 21.2.2008, Kommissionen mod Girardot, C-348/06 P, EU:C:2008:107, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis).

94 Ikke desto mindre er de pågældende i henhold til fast retspraksis ikke forhindret i at anlægge sag ved Unionens retsinstanser – selv om tabet endnu ikke kan opgøres nøjagtigt – med det formål at få fastslået Unionens ansvar for umiddelbart forestående skader, der kan påregnes med tilstrækkelig sikkerhed (jf. dom af 14.1.1987, Zuckerfabrik Bedburg m.fl. mod Rådet og Kommissionen, 281/84, EU:C:1987:3, præmis 14 og den deri nævnte retspraksis). I et sådant tilfælde må det, såfremt det godtgøres, at de pågældende nødvendigvis ville have befundet sig i en bedre situation, hvis den fejl, som de foreholder sagsøgte, ikke var blevet begået, fastslås, at eksistensen af det tab, som de påstår at have lidt, ikke kan anses for at være hypotetisk eller blot eventuelt (jf. i denne retning dom af 9.11.2006, Agraz m.fl. mod Kommissionen, C-243/05 P, EU:C:2006:708, præmis 42).

95 I den foreliggende sag er der elementer, der medregnes ved beregningen af appellanternes pensionsrettigheder, der i dag og indtil fastsættelsen af de nævnte rettigheder vil være usikre. Disse elementer vil imidlertid navnlig være afgørende for anvendelsen af reglen om eksistensminimum i deres tilfælde.

96 For det første er størrelsen af den sidste grundløn, som appellanterne vil modtage, før de går på pension, ikke på nuværende tidspunkt sikker. Som Personaleretten konstaterede i præmis 81 i den appellerede dom, kan det ikke udelukkes, at appellanterne senere får en stilling som midlertidig ansat eller tjenestemand, hvorved de ville falde uden for anvendelsesområdet for reglen om eksistensminimum.

97 Desuden er det ikke udelukket, at den månedlige grundløn for den ansættelsesgruppe, som appellanterne tilhører, vil blive hævet, hvilket kunne have den samme konsekvens for de pågældende, nemlig at de falder uden for anvendelsesområdet for reglen om eksistensminimum. I øvrigt har appellanterne selv i deres svar af 17. januar 2018 på de spørgsmål, Retten tilsendte dem, understreget, at grundlønnen for kontraktansatte i ansættelsesgruppe I, som appellanterne tilhører, på syvende og sidste løntrin i lønklasse 3 er højere end grundlønnen for en ansat på første løntrin i lønklasse AST 1, hvorved en sådan ansat ville falde uden for anvendelsesområdet for reglen om eksistensminimum. Det følger af denne konstatering, at selv om den månedlige grundløn for appellanternes ansættelsesgruppe ikke hæves, er det muligt – og appellanterne har ikke fremført nogen argumenter, der gør det muligt at udelukke denne mulighed – at disse sidstnævnte på det tidspunkt, hvor deres pensionsrettigheder fastsættes, befinder sig i en erhvervsmæssig situation, der gør, at de falder uden for anvendelsesområdet for reglen om eksistensminimum.

98 For det andet er det antal år, appellanterne ved deres pensionering vil have gjort tjeneste ved EU-institutionerne, på nuværende tidspunkt ligeledes usikkert. Det kan nemlig ikke udelukkes, at det tidspunkt, hvor appellanterne vælger at lade sig pensionere, ligeledes vil have indvirkning på beregningen af den endelige størrelse af deres pension.

99 Allerede af disse grunde kan det fastslås, at det tab, som appellanterne har påberåbt sig, og som i øvrigt er rent økonomisk (jf. præmis 55-63 ovenfor), ikke er sikkert, jf. den i præmis 93 ovenfor nævnte retspraksis.

100 Som Personaleretten anførte i præmis 82 i den appellerede dom, er det under alle omstændigheder ikke sikkert, at rækkevidden af og betingelserne for anvendelsen af vedtægtens artikel 77 – og nærmere bestemt dennes stk. 2 og stk. 4 – ved pensioneringen af appellanterne og fastsættelsen af deres pensionsrettigheder, vil være de samme som på tidspunktet for afsigelsen af nærværende dom.

101 Det skal i øvrigt tilføjes, at det ikke på forhånd kan udelukkes, at Den Europæiske Unions Domstol vedtager en bestemmelse, der svarer til bestemmelsen i artikel 7, stk. 6, i afgørelse truffet af Administrationsudvalget ved Den Europæiske Unions Domstol den 17. oktober 2011 vedrørende de almindelige gennemførelsesbestemmelser til artikel 11 og 12, i bilag VIII til vedtægten (jf. præmis 9 ovenfor), der ville finde anvendelse i situationer som den, appellanterne frygter at befinde sig i.

102 Det følger af det ovenstående, at den blotte omstændighed, at appellanterne, inden fastsættelsen af deres pensionsrettigheder, og før reglen om eksistensminimum eventuelt finder anvendelse på deres situation, ved at foretage en beregning baseret på hypotetiske oplysninger (jf. præmis 19 ovenfor) mener, at det ved deres fremtidige pensionering vil blive konstateret, at de overførte deres nationale pensionsrettigheder med tab, ikke er tilstrækkelig til hverken at godtgøre et faktisk og reelt tab, jf. den i præmis 93 ovenfor nævnte retspraksis, eller et tab, der kan påregnes med tilstrækkelig sikkerhed, jf. den i præmis 94 ovenfor nævnte retspraksis. På nuværende tidspunkt er den eneste kendsgerning, der kan fastslås med sikkerhed, at appellanternes nationale pensionsrettigheder er blevet omregnet til pensionsgivende tjenesteår, som er blevet godskrevet ved de pågældende afgørelser om godskrivning af pensionsgivende tjenesteår.

103 Den kapital, der modsvarer appellanternes nationale pensionsrettigheder, er ikke forsvundet. Efter overførslen blev den omregnet til godskrevne pensionsgivende tjenesteår, der i princippet skal tages i betragtning ved beregningen af appellanternes pensionsrettigheder. Som Den Europæiske Unions Domstol med rette har anført i duplikkens punkt 41, kan det følgelig ikke på nuværende tidspunkt fastslås, at de overførte rettigheder blev overført med rent tab.

104 Selv om det i denne forbindelse antages, at ingen love eller administrative bestemmelser på tidspunktet for fastsættelsen af appellanternes pensionsrettigheder gør det muligt for dem at få tilbagebetalt blot en del af den overførte kapital, som modsvarer de godskrevne tjenesteår, der ikke er blevet taget i betragtning ved beregningen af deres alderspension, vil appellanterne have adgang til retsmidler, hvormed de vil kunne gøre »tabet« af den nævnte kapital uden modydelse gældende. Med en klage over retsakterne vedrørende fastsættelse af deres pensionsrettigheder og beregningen af deres pensioner, og som ville indeholde et klagepunkt, for så vidt som disse ikke tager hensyn til de godskrevne tjenesteår som følge af anvendelsen af reglen om eksistensminimum, vil appellanterne i givet fald kunne anfægte anvendelsen af reglen om eksistensminimum i deres specifikke tilfælde, i det omfang denne anvendelse medfører, at der ved beregningen af deres pensionsrettigheder ikke blev taget hensyn til de pensionsgivende tjenesteår, der blev godskrevet efter overførslen af deres nationale pensionsrettigheder til Unionens pensionsordning.

105 Endelig bemærkes det, at muligheden for at indlede et søgsmål støttet på ugrundet berigelse mod Unionen ikke kan nægtes borgerne alene med den begrundelse, at EUF-traktaten ikke udtrykkeligt foreskriver en søgsmålsadgang for denne type søgsmål. Som Domstolen allerede har fastslået, vil en fortolkning af artikel 268 TEUF og 340 TEUF, der udelukker denne mulighed, føre til et resultat, der er i strid med princippet om effektiv domstolsbeskyttelse som fastslået i Domstolens praksis og bekræftet ved artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (jf. dom af 16.12.2008, Masdar (UK) mod Kommissionen, C-47/07 P, EU:C:2008:726, præmis 47 og 50 og den deri nævnte retspraksis).

106 I denne henseende kan det ikke udelukkes, at en institutions afslag på tilbagebetaling til den pågældende af den del af kapitalen, som hidrører fra vedkommendes nationale pensionsrettigheder, der er blevet overført til Unionens pensionsordning, og som ikke vil blive taget i betragtning ved fastsættelsen af dennes pensionsrettigheder, kan føre til en uberettiget tilegnelse fra denne institutions side af en del af de i forbindelse med overførslen fastsatte nationale pensionsrettigheder, der faktisk tilhører den pågældende ansatte i henhold til retspraksis, og således til en ugrundet berigelse af Unionen (jf. analogt dom af 30.1.2003, Caballero Montoya mod Kommissionen, T-303/00, T-304/00 og T-322/00, EU:T:2003:20, præmis 84 og den deri nævnte retspraksis).

107 I betragtning af ovenstående elementer, der på nuværende tidspunkt er usikre for så vidt angår beregningen af størrelsen af de pensioner, der vil tildeles appellanterne ved fastsættelsen af disses pensionsrettigheder, skal det bemærkes, at det tab, som appellanterne har gjort gældende i nærværende sag, ikke udgør et faktisk og reelt tab som omhandlet i den i præmis 93 og 94 ovenfor nævnte retspraksis.

108 Følgelig må det fastslås, at Personaleretten ikke har begået en fejl ved at fastslå, at det tab, som appellanterne har påberåbt sig, ikke var faktisk og reelt. Henset til denne konstatering skal nærværende appelanbringendes andet led og appellen i sin helhed forkastes, uden at det i henhold til den retspraksis, der er nævnt i præmis 86 ovenfor, er nødvendigt at undersøge første led i appellanternes andet appelanbringende.

Sagsomkostninger

109 I henhold til procesreglementets artikel 211, stk. 2, gælder, at såfremt appellen ikke tages til følge, eller såfremt appellen tages til følge, og Retten selv afgør sagen, træffer den afgørelse om sagsomkostningerne.

110 Procesreglementets artikel 211, stk. 4, bestemmer, at Retten i appelsager, der iværksættes af tjenestemænd, kan fordele sagsomkostningerne mellem parterne, såfremt det findes rimeligt.

111 Det følger af denne doms præmisser, at appellanterne ikke har fået medhold i deres appel. Hertil kommer, at Den Europæiske Unions Domstol specifikt har nedlagt påstand om, at appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

112 Retten finder imidlertid, at det er en rimelig bedømmelse af sagens omstændigheder, bl.a. henset til de spørgsmål, som denne appelsag har rejst, og den omstændighed, at Den Europæiske Unions Domstol ikke får medhold i sine argumenter vedrørende appellanternes første appelanbringende, at tilpligte appellanterne at bære en fjerdedel af deres egne omkostninger og Den Europæiske Unions Domstol ud over at bære sine egne omkostninger at betale tre fjerdedele af de af appellanterne afholdte omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Appelafdelingen):

1) Appellen forkastes.

2) José Barroso Truta, Marc Forli, Calogero Galante og Bernard Gradel bærer hver en fjerdedel af deres egne omkostninger.

3) Den Europæiske Unions Domstol bærer sine egne omkostninger og betaler tre fjerdedele af appellanternes omkostninger.

Van der Woude Kanninen Gratsias

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. september 2018.

Underskrifter